

Rådslagning
i de
åndelige råd

BAHÁ'Í FORLAGS STUDIESERIE NR. 4

Rådslagning
i de
åndelige råd

BAHÁ'Í FORLAG
OSLO 1986

Til norsk etter en artikkel i
“Canadian Bahá’í News”, november 1984.

© Bahá’í Forlag 1986

Elektronisk versjon 2010

ISSN 0801-650X

De grunnleggende krav til dem som rådslår sammen, er at de må ha rene motiver, være besjelet av en strålende ånd, være løsrevet fra alt annet enn Gud, drages mot hans himmelske dufter, utvise ydmykhet og respekt blant hans elskede, tålmodighet og langmodighet i vanskeligheter, og være en tjener for hans opphøyede Terskel. Dersom de nådigst skulle bli hjulpet til å tilegne seg disse egenskapene, vil seier fra det usette Bahá-riket bli dem til del.

‘Abdu’l-Bahá, *Bahá’í Administration*, s. 21.

De åndelige råd: "Innbyrdes rådslagning"

Shoghi Effendi har sagt: "Bahá'í-troen er således, likesom alle andre guddommelige religioner, ... dypest sett mystisk i sin karakter. Dens fremste mål er utvikling av individ og samfunn ved at disse tilegner seg åndelige dyder og evner".¹

Han har videre sagt at "kjernen i religiøs tro er den mystiske følelsen som forener mennesket med Gud". Vi skjønner av dette at alle ytre aktiviteter i bahá'í-troen må ha sin rot i de troendes hjerter: "Lover og institusjoner kan etter Bahá'u'lláhs syn bare bli virkelig effektive når vårt indre åndelige liv er blitt fullkommengjort og forvandlet. Ellers vil religionen utarte til kun en organisasjon og bli en død ting."²

Menneskets hjerte er det eneste og siste tilholdssted for Guds ånd på jorden: "At hjertet er tronen hvor Guds, den aller nådigstes, åpenbaring har sitt sete, bevitnes av de hellige ord: 'Jord og himmel kan ikke romme meg, det som alene kan romme meg, er hjertet til den som tror på meg og er trofast mot min Sak.'"³

Manifestasjoner før Bahá'u'lláh har lært enkeltmennesker hvordan de skal "praktisere Guds nærvær" for å bli effektive instrumenter for Guds ånd. (Selv om bare noen få tilhengere av manifestasjonen virkelig realiserte hans lære og åndeliggjorde sine liv, så viser det faktum at mange vanlige folk ble helgener og vant en varig plass i religionshistorien, at kraften nødvendig for personlig forvandling var til stede og tilgjengelig for alle.)

Det er først og fremst gjennom innflytelsen fra slike opplyste personer at den guddommelige ånd tidligere har påvirket menneskenes kollektive liv. Endog ikke de mest

¹ *Directives from the Guardian*, s. 86.

² *Directives from the Guardian*, s. 87.

³ *Gleanings*, s. 186.

hengivne religionstilhengerne våget å tenke seg muligheten av at grupper i alminnelighet kunne bli kollektive instrumenter for Guds ånd. Sosial aktivitet og gruppeaktivitet ble gjerne organisert omkring lederskikkelser og karismatiske personligheter: foreldre og besteforeldre i familien, de eldste i stammen, osv. Gruppepersonligheten ble en utvidelse av personligheten til karismatiske skikkelser innen gruppen.

Slike former for sosial organisasjon er sterkt preget av personlige, menneskelige kjennetegn. Vi kan si at de er personaliserte former for sosial organisasjon. Når de karismatiske og autoritære lederskikkelsene var åndeliggjorte, gikk det bra. Men når de var onde, ble de sosiale ordninger som var et uttrykk for deres personlighet, også det.

I moderne tid og i visse høyt industrialiserte land er denne tradisjonelle personsentrerte form for sosial organisasjon for en stor del blitt erstattet av sin rake motsetning – en upersonlig, menneskefremmed sosial orden skapt av demokratisering og vitenskapelig, teknologisk effektivitet uten åndeliggjøring.

En sosial orden som uttrykker folkets vilje, kan unngå tyranniet som er knyttet til et ikke-åndelig enevelde, men dersom folkets vilje selv er av ikke-åndelig og materialistisk art, så vil også den demokratiske orden basert på denne viljen bli tilsvarende.

Den utfordring vi som bahá'íer står overfor, er således å opprette, for første gang på jorden, kollektive instrumenter for Guds vilje, kollektive kanaler for hans ånd. Disse kollektive instrumentene og kanalene er våre lokale åndelige råd.

De lokale råd er en ny skapning som blir opprettholdt og levendegjort av den guddommelige ånd, og som er bestemt til å nyte de positive fordeler av tidligere administrasjonsformer, mens de eliminerer deres feil og begrensninger. I denne forbindelse har 'Abdu'l-Bahá sagt:

“De åndelige råd som skal opprettes i denne Guds tidsalder, dette hellige århundre, har aldri hatt sin like i tidligere

tidsaldre, det er ubestridelig. For de forsamlingene som utøvde makt, var bygget på støtten fra mektige menneskelige ledere, mens disse rådene bygger på støtten fra Bahás Skjønnhet. De som forsvarte og beskyttet de andre forsamlingene, var enten en prins eller en konge, eller en yppersteprest eller et flertall av folket. Men disse åndelige rådene forsvares, understøttes, hjelpes og inspireres av den allmektige Gud.”⁴

For å fullbyrde sin gudgitte mulighet trenger våre råd desperat tilførsel av medlemmer som har gått inn for å utvikle seg åndelig i sitt eget liv. Ellers vil religionen, som Shoghi Effendi har understreket, bli “kun en organisasjon”, en “død ting”.

Men disse rådene kan ikke bli kollektive instrumenter for Guds vilje hvis de blir dominert, kontrollert eller manipulert, hvor umerkelig det enn skjer, av karismatiske eller autoritære personer, selv om slike personer kan være åndeliggjorte som enkeltmennesker.

Samtidig må disse rådene i sin måte å fungere på oppnå en effektivitet som er karakteristisk for det beste av vitenskapelig administrativ praksis, men uten å bli kald, streng eller ukjærlig. Et effektivt og velstyrt system der alle lider under sårede følelser og upersonlighet, er neppe bedre enn de mangfoldige intrigene og manipulasjonene i en personlighetsdominert og ineffektiv administrasjon.

En innfallsport til at rådene blir instrumenter for Guds ånd kan derfor være at de finner en riktig balanse mellom behovene for det personlige, menneskelige, inderlige og hjertelige på den ene side, og kravet om rettferdighet, objektivitet, effektivitet og produktivitet på den annen. Det er den stadige spenningen mellom disse to polene, effektivitet og medfølelse, Shoghi Effendi synes å uttrykke i følgende uttalelse:

⁴ *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, s. 82.

“Intet mindre enn ånden hos en sann bahá’í kan håpe på å forsonne prinsippene om nåde og rettferdighet, om frihet og underkastelse, om individets hellige selvbestemmelsesrett og om selvovergivelse, om årvåkenhet, forsiktighet og omtanke på den ene side og fellesskap, åpenhet og mot på den annen.”⁵

Personligheten må holdes utenfor

Som individer søker vi naturligvis å uttrykke våre personligheter i alt vi gjør, og spesielt i vårt arbeid for troen. Noen ganger hender det at vi kan tjene troen på en måte som gjør oss i stand til å uttrykke vår personlighet slik at det er tilfredsstillende for oss. Men det er ikke realistisk å vente at dette skal hende hele eller endog det meste av tiden. I våre råd – ja, i alt arbeid for troen – er det troen vi skal tjene og ikke oss selv. Det som er viktig, er ikke så mye hvordan vi best kan tjene troen, men snarere hva som er mest tjenlig for troen.

Således er en av de grunnleggende oppgaver vi står overfor som enkeltmedlemmer av rådet, å lære hvordan vi best skal kunne la vår egen voksende åndelighet inngå i rådsprosessen uten å gjøre den for personlig. Siden vi er personer, representerer dette en enestående art av åndelig disiplin som det aldri har vært behov for i noe tidligere religiøst system. Men denne disiplinen er åpenbart nødvendig dersom rådet skal bli et kollektivt instrument for Guds vilje.

Mens vi er i ferd med å tilegne oss denne disiplinen, kan det være en hjelp for oss å forsøke å forstå hvordan vi oppfattes av andre. Vi har alle både sterke og svake sider som gjenspeiles i våre sosiale og individuelle forhold.

Hvis vi f.eks. av naturen er åpne og har lett for å snakke i gruppesituasjoner, kan vi ha en tendens til å dominere

⁵ *Principles of Bahá’í Administration*, s. 43.

gruppediskusjoner. Hvis vi er presise og logiske i vår uttrykksmåte, kan vi lett bli utålmodige overfor dem som uttrykker seg mer intuitivt, følelsesmessig eller uklart.

Er vi på den annen side sky og hemmet i gruppesituasjoner, kan vi foretrekke å la oss dominere av andre istedenfor å gi oss i kast med den smertefulle oppgaven å skulle gå inn i en mer aktiv rolle i gruppen. Vi kan samtidig føle motvilje mot andre som (med rette eller urette) spiller en mer dominerende rolle.

Vi har alle en eller annen gang vært vitne til den situasjonen som oppstår når noen medlemmer av et råd ubetenksomt spiller en for dominerende rolle, mens andre trekker seg tilbake med sårede og forurettede følelser. Dersom en slik mangel på balanse i rådet ikke blir rettet opp på et tidlig stadium, kan det lede til en kronisk og/eller stadig verre blokkering av rådsprosessen.

De som føler seg dominert, kan bygge opp et lager av uttalt motvilje som til slutt eksploderer. Slike eksplosjoner fører ofte med seg langt mer følelse enn det som var rimelig i forhold til det problemet som først oppsto, og andre kan føle at følelsene som uttrykkes, er unødig sterke, urettferdige eller ikke står i forhold til den aktuelle situasjonen. Dette gjør det mye vanskeligere å gjenopprette harmonien enn det ville vært dersom problemet var blitt tatt opp i begynnelsen da det først ble oppdaget.

Alle de negative følelsene som noen av rådsmedlemmene nå har, kan i seg selv bli problemets midtpunkt og dekke over den konflikten som opprinnelig forårsaket dem. De som har eksplodert, kan etterpå føle skyld for å ha fremkalt en slik storm, mens andre kan kjenne seg såret fordi utbruddet var så sterkt, og den opprinnelige årsaken til situasjonen blir faktisk kanskje aldri tatt opp og drøftet.

En mulig måte å unngå slike episoder på, er at medlemmene i rådet er oppmerksomme på slike tilfeller av ubalanse og retter dem opp så tidlig som mulig, før sterke følelser av

motvilje har fått tid til å bygge seg opp. En følsom og taktfull formann kan ofte fornemme en ubalanse og justere den ved å trekke den sky eller tilbakeholdne inn i rådslagningen mens han elskverdig men fast begrenser innleggene fra de dominerende, snakkesalige rådsmedlemmene, særlig når de inneholder tydelige digresjoner eller gjentakelser.

Men hvert rådsmedlem, ikke bare formannen, er forpliktet til å sørge for at rådslagningen bevarer sitt særpreg og sin kvalitet. Således kan alle hjelpe til ved å bestrebe seg på å skape en atmosfære av kjærlighet og tillit slik at sky eller tilbakeholdne medlemmer føler seg vel.

Noen ganger hører man rådsmedlemmer klage over at deres råd er dominert av formannen, sekretæren eller en annen sterk personlighet. Men når alt kommer til alt, er det rådet selv som velger sine ledere. Dersom et flertall av medlemmene uten å tenke velger en sterk personlighet til formann, har de bare seg selv å klandre. Dessuten er det åpenbart umulig for én person å dominere åtte andre uten deres stilltiende samtykke.

Av og til hender det at rådsmedlemmer viser motvilje mot å ta opp problemet med et dominerende medlem fordi de er redde for den reaksjonen dette kan fremkalle. Vi må da minne oss selv om at mot er en åndelig dyd, og at vi er med på å sabotere rådsprosessen hvis vi nekter å møte et faktisk problem og bare håper på at det simpelthen vil forsvinne av seg selv.

En privat samtale om problemet med et hjelperådsmedlem eller en assistent kan hjelpe, men til sist må rådet ta opp situasjonen, ellers vil problemet rett og slett dukke opp igjen. En person som får dominere et råd og som ikke reagerer på forsiktige hint om at hans måte å opptre på gjør det ubehagelig for andre, vil sannsynligvis fortsette å spille sin dominerende rolle hele tiden.

En ubalanse i rådet kan også oppstå der det er ett eller flere tilbaketrunkne medlemmer uten at det finnes noen domi-

nerende medlemmer i det hele tatt. Dette problemet må også tas opp, direkte om så er nødvendig.

En viktig nøkkel til å unngå at rådsprosessen i for stor grad preges av medlemmenes personlighet, er således å oppnå en balanse og harmoni der det ikke er noen dominerende rådsmedlemmer og ingen som trekker seg tilbake. Dette betyr ikke at ens egentlige personlighet ikke kan bidra positivt til rådet, for faktisk kan det enkelte medlems spesielle talenter og ferdigheter være ytterst nyttige for rådsprosessen. Men slike individuelle talenter kan bli virkelig nyttige bare i den avslappede og tillitsfulle atmosfæren som skapes når hvert medlem bevisst underordner sin personlighet og dens behov rådets overordnede behov.

Åndelig effektivitet

Dersom rådsmedlemmene har anstrengt seg tilstrekkelig for å åndeliggjøre sine egne liv, og dersom den riktige balansen og harmonien er oppnådd i rådet, så vil det bli frigjort åndelig kraft gjennom rådsprosessen. Men dette er bare halve oppgaven med å gjøre rådet til et instrument for Guds vilje. Resten av oppgaven er å lære å utnytte denne åndelige kraften på en virkningsfull og tjenlig måte.

Vi kunne ha forventet at vi ville bli passive når vi skulle være instrumenter for Guds vilje, og at vi ikke behøvde å anstrenge oss videre fordi alt ville gå forholdsvis automatisk. Men dette er øyensynlig ikke den måten Gud har valgt å arbeide på. I vårt private liv lærer vi at bønn, meditasjon og studier av skriftene er uunnværlige forutsetninger for handling, men ikke erstatninger for handling.

På samme måte erfarer vi på rådet at uten kraftig handling og intelligent gjennomføring av beslutninger, så er den mest enhetlige og inspirerte rådslagning til sist fruktesløs. I sin uvurderlige beretning om Shoghi Effendis liv, *The Priceless*

Pearl, viser faktisk Rúhiyyih Khánum oss at endog Beskytteren, som var gitt ufeilbarlighet, ikke desto mindre opplevde perioder av smertelig søken og anstrengelse før den aktuelle saken ble klar og veien åpnet seg for ham.

Opprinnelig forestilte vi oss vel at en virkelig åndelig prosess i hovedsak måtte forløpe glatt, automatisk, uproblematisk og spontant. Uten tvil representerer dette en viss umodenhet hos oss. Når vi innser dette, kan vi gi slipp på alle våre forutfattede forestillinger og med sann ydmykhet søke et modnere og mer fyllestgjørende syn på oppgaven. (Vi kan kanskje tenke den tanken at hvis oppgaven var for lett og lite anstrengende, kunne vi lett falle som offer for arroganse og hovmod og derved undergrave rådsprosessen.)

Men dersom vi forsøker å holde fast ved og rettferdiggjøre vår forventning om uanstrengt suksess, selv om beviser og erfaring tilsier det motsatte, vil vi sikkert bli dypt skuffet og sannsynligvis begynne å tvile på at skriftenes sterke løfter om guddommelig bistand er sanne. En slik nagende følelse av tvil kan bli en sterk hindring for gjennomføringen av en rådsprosess som er effektiv i åndelig forstand, siden den innbefatter både effektiv rådslagning og beslutning, og effektiv gjennomføring av beslutninger.

Et symptom på åndelig ineffektivitet det ofte berettes om av personer som arbeider med og på rådene, er det vi kunne kalle “overkonsultasjon”. Dette oppstår når rådslagningen om en spesiell sak fortsetter langt utover det som er tjenlig. Den aktuelle saken blir ganske enkelt diskutert til døde, ofte uten at det kommer noe positivt ut av rådslagningen.

En slik overkonsultasjon kan være resultatet av en kombinasjon av flere faktorer. Ofte blir vi fascinert av selve rådslagningssprosessen og gjør den til et mål i seg selv – kanskje uten at vi selv er klar over det. Siden vi har ofret så mye energi på å skape den riktige balansen og åndelige atmosfæren for en vellykket rådslagning, glemmer vi at rådslagningen selv bare er et middel til å ta en avgjørelse om noe

som gruppen skal utføre. Rådslagningen har et mål, og dersom det målet ikke nås, vil all den åndelige energien som ble brukt til å skape en forenet rådslagning, være ødslet bort og tapt.

Det kan også være et element av “åndelig latskap” eller apati bak fenomenet overkonsultasjon. Vi vet alle at når en avgjørelse blir tatt, er neste skritt å sette den ut i livet. Vi kan være redd for presset av det ansvaret og arbeidet som ligger i å gjennomføre beslutningen. Da blir overkonsultasjonen en slags åndelig utsettelse til senere, en måte å flykte fra eller utsette en ubehagelig oppgave på (ubehagelig i det minste når man tenker på oppgaven).

Vi kan få bukt med overkonsultasjonen bare ved å bli klar over årsakene og gjøre noe for å fjerne dem. Det kan også hjelpe å se på fordelingen av det ansvar som er resultatet av avgjørelsene i rådet. Faller det for ofte på den samme håndfull personer? I så fall kan disse personene før eller siden bygge opp en motvilje mot det urettferdige i situasjonen. Rådets avgjørelser vil da bli forhindret fra å bli effektivt iverksatt.

På samme måte som ubalanse må unngås under beslutningsprosessen i rådet, må den også unngås i utførelsesfasen. Hele rådet er ansvarlig for at avgjørelsene blir satt ut i livet, på samme måte som rådet er ansvarlig for kvaliteten av rådslagningen. At noen for en viss tid kan være villige til å spille en uforholdsmessig stor rolle i å utføre radsbeslutningene, betyr ikke at det er rett og riktig at de gjør det.

En nyttig måte å nærme seg dette problemet på kan være at rådet oppretter et system med ansvarsområder og komitéer. På denne måten kan de ulike typer ansvar for rådets løpende arbeid bli objektivt og rettferdig fordelt, slik at hver persons rolle er klart definert og forstått.

Det finnes for eksempel faste forpliktelser som fester og helligdager. Istedenfor å bruke store deler av rådets tid til å arrangere feiringen av en helligdag, vil en fast helligdags-

komité gi rådet forslag som det så kan godkjenne, justere eller fullstendig forandre, om nødvendig. Man kunne opprette en komité til å ta seg av personlige problemer. En slik komité ville først møte med det enkelte medlem eller de medlemmer som var berørt, stille aktuelle spørsmål og samle opplysninger som så blir overlatt rådet til drøfting. Rådet kan også oppnevne en *ad hoc* komité til å utføre en spesiell oppgave, som å arrangere et offentlig møte.

Dessuten kan de fleste av disse komitéene bemannes av dem som ikke er rådsmedlemmer. Dette har dobbel positiv effekt idet det minsker presset på rådsmedlemmene og samtidig bringer dem som ikke er på rådet, inn i samfunnets arbeid. Faktisk kan disse komitéene til og med fungere uten noe rådsmedlem i det hele tatt.

Både fleksibilitet og fantasi trengs for at rådet skal fungere effektivt. Poenget er at sann effektivitet (i motsetning til den upersonlige byråkratiske effektivitet) er en åndelig egenskap. Den gjør administrasjonen mindre byrdefull for alle som er berørt og øker således det utbytte og de fordeler den gir.

Det ligger uten tvil en stor utfordring i å skape en administrativ orden som er effektiv uten å bli tungrodd og upersonlig. Men vi har fordelen av å vite at det er mulig å oppnå en slik åndelig administrasjon fordi Gud har gitt våre institusjoner evnen til å bli kollektive instrumenter for sin vilje.

Rådets tillitsvalgte

I Sjuårsplanen er det blitt lagt stor vekt på aktivitetene i de lokale bahá'í-samfunn. Sentralt i disse aktivitetene står de åndelige rådene som ifølge Det Universelle Rettferdighetens Hus “bør utvikle seg til samlende sentre i samfunnet”.⁶

⁶ Fra et brev til alle nasjonale åndelige råd, datert 17. april 1981 og offentliggjort i *The Seven Year Plan*, s. 36.

“De lokale rådene bør vekke tillit hos de troende”, sier Beskytteren, “og disse igjen bør si seg rede til fullt ut å holde seg til avgjørelsene og veiledningen fra det lokale rådet. De to må lære å samarbeide og å innse at bare ved et slikt samarbeid kan Sakens institusjoner fungere effektivt og permanent.”⁷

En faktor som bidrar til å skape tillit hos vennene og til å tiltrekke seg deres samarbeid, er rådets evne til å fungere effektivt. Midt i en kultur som legger stor vekt på effektivitet i sine materielle anliggender, kan vi spørre oss selv hva som kreves av oss som medlemmer av bahá'í institusjoner for å “fungere effektivt, i troens sanne ånd”.

Det Universelle Rettferdighetens Hus har skrevet at hvorvidt et lokalt åndelig råd skal fungere effektivt, i stor grad vil avhenge av at de tillitsvalgte utfører sine oppgaver ordentlig:

“I kursene for medlemmer av lokale åndelige råd bør man ... vie de tillitsvalgtes funksjoner og plikter særlig oppmerksomhet, spesielt sekretærens. Skal rådet fungere effektivt, er det i stor grad avhengig av at vedkommende skjøtter sine plikter ordentlig.”⁸

Det er ikke vanskelig å forstå hvorfor de tillitsvalgte utøver så stor innflytelse på den effektive driften av rådet. Mange av oss har opplevet å rådslå i timesvis for så til slutt å komme frem til en handlingsplan som av forskjellige grunner aldri blir satt ut i livet. Vårt timelange arbeid får på den måten ikke noe synlig resultat; og istedenfor å være det frø som f. eks. avstedkommer et svært vellykket proklamasjonsprogram, blir rådsreferatet bare en fortegnelse over gode hensikter.

Litt vanskeligere er det å se hvordan rådet som institusjon

⁷ Fra et brev av 28. oktober 1935 skrevet på Beskytterens vegne til en individuell troende og offentliggjort i *The Local Spiritual Assembly*, s. 19.

⁸ Fra et brev datert 17. april 1981, til alle nasjonale åndelige råd, offentliggjort i *The Seven Year Plan*, s. 33.

kan avgjøre om de tillitsvalgte virkelig utfører sine plikter ordentlig. Rådet selv er tross alt ansvarlig for “å være årvåkent og utføre arbeidet på fyllestgjørende vis”.⁹ Altfor ofte fortsetter rådet med møter uke etter uke uten å undersøke om dets beslutninger er satt ut i livet. Som ved ethvert annet aspekt av rådets virkemåte er det nyttig om det rådslår og enes om en måte å gjøre dette på.

Noen råd begynner f.eks. bevisst hvert møte med å ta for seg de oppgavene som ble fordelt på forrige møte og med å få en rask rapport om hvordan det går, fra dem som er ansvarlige for utførelsen. Dersom et medlem har glemt et spesielt oppdrag eller av en eller annen grunn ikke har kunnet utføre det, vil rådet få anledning til å finne ut om vedkommende likevel mener han kan utføre oppdraget, om han kunne trenge assistanse eller om det ville være mer effektivt om en annen påtok seg oppgaven. Ved at man blir enig om en slik fremgangsmåte, vil de øvrige rådsmedlemmene unngå å bli satt i den stilling at de ser ut til å mistro de tillitsvalgte og sine medtjenere på rådet når de spør om bestemte oppgaver er blitt fullført.

Uansett hvilken metode man blir enig om, så bør medlemmene av rådet bruke den som en kanal for kjærlig støtte og oppmuntring til sine kolleger heller enn som en tid for streng gransking og bedømmelse. Vår kristne bakgrunn gir oss ofte en tendens til å føle oss uendelig skyldbetyngnet over å ha kommet til kort i vår tjeneste for Saken. Det er ikke overraskende at vi noen ganger vender denne tendensen mot de andre rådsmedlemmene og peker på hvordan de kommer til kort istedenfor å overse dette.

Det kan ikke finnes noen mer nedslående opplevelse for rådets sekretær, kasserer eller formann enn bare å få kommentarer fra de øvrige medlemmene om hva man har unnlatt å gjøre, hva man kunne eller burde ha gjort på en bedre måte,

⁹ *Directives from the Guardian*, s. 7.

heller enn om hva man også har utført.

Når vi bestreber oss på å betone den opphøyede rollen de institusjonene har som Bahá'u'lláh har skapt for å ta hånd om Sakens anliggender, kan vi vise oss tilbøyelige til å anerkjenne den rollen som bestemte individer har. Vi kan derfor bli forbauset når vi innser hvor sterkt Beskytteren fremhevet Horace Holley, sekretær for Nasjonalt Åndelig Råd i USA fra 1923 til 1949, i slike rosende og oppmuntrende ordelag som disse, skrevet i 1932:

“... din aktive andel i Sakens administrative anliggender, dine strålende appeller i forbindelse med Planen for Forenet Innsats, din kloke ledelse av New York-rådet – alt vitner om din fantastiske effektivitet og dine høye åndelige oppnåelser.”

Som ved enhver annen egenskap kan vi ikke skille effektivitet fra andre sider ved åndelig utvikling. Horace Holleys prestasjoner beviste hans “høye åndelige oppnåelser”. I ridvánbudskapet fra 1983 påpeker Det Universelle Rettferdighetens Hus et årsaks- og virkningsforhold mellom indre åndelig utvikling og det at bahá'í-rådene fungerer harmonisk, levende og effektivt:

“Vi må nå fullføre målene i Sjuårsplanen idet vi viser stor oppmerksomhet overfor disse former for indre åndelig utvikling som vil manifestere seg i større enhet blant vennene og i at nasjonale og lokale åndelige råd fungerer ‘harmonisk, levende og effektivt’, slik Beskytteren ønsket.”¹⁰

Noen ganger blir de tillitsvalgte på lokale råd så belastet med administrativt arbeid at de har liten lyst eller energi til overs for sin egen indre åndelige utvikling. Det rådet som velger som sin sekretær en mor med små barn som bor i det eneste hjemmet som er tilgjengelig for bahá'í-møter, kunne med fordel rådslå med henne for å finne ut hvilken hjelp hun kunne trenge for å få utført sine oppgaver ordentlig.

¹⁰ Fra et brev av ridván 1983 til verdens bahá'ier.

For eksempel kan rådet sørge for praktisk hjelp som fast barnevakt hver uke så hun får tid til å utføre sitt arbeid for rådet. Dersom kompetent frivillig hjelp ikke er tilgjengelig, kunne rådet beslutte å ansette en betalt kontorassistent for sekretæren, hvis arbeidet krever det. Denne assistenten trenger ikke å være medlem av rådet, men bør ha dets tillit. En annen form for hjelp som rådet kunne tilby, ville være å sørge for at denne morens familieforpliktelser ble ivaretatt av andre en dag eller en helg, slik at hun kunne få noe tid for seg selv til å fornye sine åndelige ressurser.

Når troen nå går inn i en periode av hurtig vekst og økende motstand, kan vi undervurdere det press som blir lagt på medlemmene av rådet, og ikke minst de tillitsvalgte. Med tanke på at Shoghi Effendi trengte en tid i fjellene i Sveits for å forberede seg åndelig og mentalt for sin oppgave som troens Beskytter, kan noen av oss fra tid til annen trenge å trekke seg tilbake for å be og meditere. Da kunne vi bli bedre i stand til å utnytte den mystiske kraft i Saken som 'Abdu'l-Bahá sier er den virkelige administratoren av dens kompliserte anliggender: "Det er en kraft i denne Saken –," forsikrer han oss, "en mystisk kraft – langt, langt, langt utenfor menneskers og englers erkjennelse; denne usynlige kraften er årsaken til alle disse ytre aktivitetene Den administrerer Sakens kompliserte anliggender."¹¹

Når rådene tar hensyn til at de tillitsvalgte må utføre sine oppgaver ordentlig, og at rådet på en kjærlig måte må forvise seg om at de gjør det, så ønsker mange av dem å vite nøyaktig hvilke oppgaver deres tillitsvalgte forventes å utføre, og hvordan. Dersom man gjennomgår retningslinjene som er gitt av troens sentrale personer, av Beskytteren og Det Universelle Rettferdighetens Hus, vil man se at de stort sett dreier seg om det åndelige rådet selv og om medlemmenes ansvar – alle medlemmers ansvar, snarere enn bare de tillits-

¹¹ *The Covenant of Bahá'u'lláh*, s. 70.

valgtes ansvar. Relativt lite er blitt skrevet om akkurat den måten de tillitsvalgte i et råd skal opptre på. Av det ledes man til å slutte, ikke at de tillitsvalgtes oppgaver er uviktige, men heller at de åndelige prinsipper og egenskaper som angår rådet og dets medlemmer, er langt viktigere. En annen innlysende slutning er at de tillitsvalgtes nøyaktige funksjonsmåte er en sekundær sak som for en stor del er overlatt det enkelte råds eget skjønn.

Her er det igjen klokt av et råd å rådslå og beslutte hvilke oppgaver det ønsker at sekretæren skal ta seg av, og hva som kan overlates til andre medlemmer av rådet eller samfunnet, hvilke plikter det ønsker at kassereren skal utføre, og hva som kan overlates til en komité eller til en annen troende, hvordan det ønsker at formannen skal fungere, og hvorvidt det ville foretrekke å ha flere formenn som fungerer etter tur for en viss tid av gangen.

Det som er viktig å være klar over, er at ingen arbeidsmetode virker like bra bestandig. Institusjonens behov, dens ansvar og forholdene for de enkelte medlemmene vil uunngåelig være i utvikling og forandring. Et råd er effektivt hvis det kan tilpasse seg disse forandringene uten at det opptrer noe alvorlig brudd i dets harmoni og funksjonsevne. Et slikt råd vil nyte ikke bare bahá'í-samfunnets tillit, men vil også, som Det Universelle Rettferdighetens Hus ønsker, oppdage at det blir "avholdt, næret, elsket, hjulpet, adlydt og bedt for".¹²

¹² Fra et brev datert naw-rúz 1974 til verdens bahá'íer, offentliggjort i *The Seven Year Plan*, s. 16.